

13 Octubre, 2024

PERFIL

En el llindar del seu art

Paula Bonet. La pintora inaugura l'exposició 'Languila. La carn com a pintura i la pintura com a mirall' a Can Framis de la Fundació Vila Casas

L'artista Paula Bonet a La Madriguera. KIKE RINCÓN

Per Anna Maria Iglesia

La porta obre i tanca alhora, és una frontera que no nega els dos espais que separa. La pintora Paula Bonet (Vila-real, 1980) és al llindar. L'exposició que inaugura a la Fundació Vila Casas, *Languila. La carn com a pintura i la pintura com a mirall* és la porta que, oberta per un costat, retorna Bonet als anys d'estudiant, quan la pintura ho era tot; oberta per l'altre costat, la projecta cap a una nova etapa pictòrica, més madura i més lliure: "Avui dia, pintar és arriscar, destruir la tècnica, és abocar-se sense por a l'abisme".

Arribar fins aquí no va ser fàcil, reconeix Bonet. Envoltada de llibres i amb les mans tacades amb pintura, "encara estic fent alguns retocs", comenta assenyant un immens oli sobre tela que ocupa mig taller. El seu espai propi —sobre la taula l'assaig *Oh, to Be a Painter!* de Virginia Woolf— l'ha trobat a La Madriguera, el seu taller i també el lloc on comparteix experiències, viatges i coneixements amb dones artistes. Darrere d'una porta que es mimetitza

amb la paret, hi ha el taller de la Paula. "Aquests dies he començat a sentir de nou la legitimitat de la meua lluita en aquest lloc", escrigué May Sarton, autora que Bonet llegeix amb devoció els últims mesos, trobant en les pàgines de *Journal of a solitude* el relat dels seus últims tres anys, marcats per l'aïllament obligat pel cas d'assetjament que va patir, i la solitud, desitjada i imprescindible per retrobar-se amb la pintura.

Tot començà anys enrere, molt abans de convertir-se en una de les il·lustradores més conegudes i imitades, i abans de vendre més de 20.000 exemplars de *The End*; tot començà a la universitat, amb una parella violenta i un professor de pintura manipulador, "l'Homenot", amb el qual tingué una breu relació. No vol tornar a parlar del tema, ho va explicar a *Languila* (Anagrama), un llibre sense el qual no s'explica l'exposició que ara inaugura. La mostra

és una relectura d'una exposició prèvia, explica, però és alguna cosa més, perquè ja no intenta trobar formes d'expressió per fugir de la pintura. Ara parlar de pintura ja no és, com abans, parlar de l'Homenot.

A Bonet ja no li interessa la il·lustració i, encara menys, tota la indústria que l'envolta. Reconeix que en va guanyar, de diners, sobretot amb les reedicions dels seus llibres, però reconeix també que aquells llibres no són el que ella volia que fossin: *La sed* i *The End* (Lunberg) no s'havien de vendre només com un grapat de dibuixos bonics, "eren alguna cosa més. Els meus llibres més venuts i també menys llegits". On era aquella Paula que només pensava en la pintura? Havia quedat arraconada quan marxà a Xile, un anys abans. Allà conegué Roser Bru, pintora i gravadora d'origen català exiliada durant la guerra. "Amb ella vaig conèixer la importància de la solitud per crear, però també la importància de la comunitat. A Xile vaig veure dones, de generacions diferents, cuidant-se, creant juntes, recolzant-se".

El projecte de *Languila*, el llibre i l'exposició, la reconcilia amb la pintura, i amb *Roedores* (Random House), breu llibre sobre el dol gestacional, entengué el camí que volia recórrer: "Volia pintar amb el text i fondre el text amb la pintura". Amb aquest propòsit naixeren les pintures de la primera exposició de *Languila* que ara revisa. La representació de l'agressor ja no penja de les parets, és a terra, perquè deixa d'estar al centre.

I també és hora de deixar anar a aquella filla que no va arribar a néixer. Bonet segueix els passos de Dacia Maraini, que explica com va fer viure en la seva imaginació el fill que no arribà a néixer fins que va el va deixar anar. Ella fa el mateix, i tanca l'exposició amb el retrat d'un rostre que està desapareixent. "He volgut pintar destruint la tècnica. Pintava i utilitzava dissolvent". L'exposició és un gest de reapropiació i de determinació. El retrat de la nena és

metàfora de la porta que es tanca, però també de la porta que s'obre: ella se'n va i apareix una nova manera de pensar la pintura. "Pintar fora del focus", diu Bonet; "pintar i desaparèixer", conclou l'artista, que, des del llindar, torna enrere per obrir-se pas cap endavant.

“
A Bonet ja no li interessa la il·lustració i encara menys tota la indústria que l'envolta; ara vol obrir una nova etapa